

WIJ ZIJN LEGIO
(WIJ ZIJN BOB)

DEEL 1 IN DE BOBIVERSUM-SERIE

DENNIS E. TAYLOR

WIJ ZIJN LEGIO
(WIJ ZIJN BOB)

Vertaald door Sander Brink en Marike Groot

ISBN 978-90-830731-7-0
NUR 333
1e druk 2021

Oorspronkelijke titel: We are legion (We are Bob)

Copyright © 2016 Dennis E. Taylor

Redactie: Erik Schreuder

Omslagillustratie © 2021, Das Illustrat

Omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave: Michael van Zijl

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zo ver het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 jfff het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Ik wil dit boek opdragen aan mijn vrouw, Blaihin,
die me begrijpt en toch niet gillend de kamer uit rent,
en aan mijn dochter Tina, die ons gezin heeft voltooid.

Dennis E. Taylor

*'... maar ik word nu eenmaal gekweld door een eeuwige
hang naar het verre. Ik hou ervan te varen op verboden
zeeën en te landen op barbaarse kusten.'*¹

Herman Melville, *Moby Dick*

DEEL 1

1. Bob, versie 1.0

‘Dus... jullie gaan mijn hoofd eraf hakken.’ Ik trok een wenkbrauw op naar de verkoper met de vlotte babbel. Ik zat hem een beetje te plagen. Ik wist het, hij wist het, en ik wist dat hij het wist.

Hij grijnsde naar me. Hij wilde het spel best meespelen, zolang mijn portemonnee en ik maar aandacht aan hem bleven schenken. ‘Meneer Johansson...’

‘Zeg maar Bob, alsjeblieft. Je hebt het niet tegen mijn vader.’

De verkoper van CryoEterna – volgens het naamplaatje heette hij Kevin – knikte en gebaarde naar het grote bord, waarop het cryoproces tot in griezelig detail werd weergegeven. Ik nam even de tijd om zijn Armani-pak en zijn kapsel, dat hem minstens honderd dollar had gekost, in me op te nemen. Blijkbaar was er goed geld te verdienen in de cryonica.

‘Bob, het heeft geen zin om het hele lichaam in te vriezen. Je moet bedenken dat het idee is om te wachten tot de geneeskunde zo veel vorderingen heeft gemaakt dat artsen datgene kunnen genezen waaraan jij bent doodgegaan. Tegen de tijd dat ze je lijkt weer tot leven kunnen wekken, zijn ze waarschijnlijk ook in staat om een heel nieuw lichaam voor je te kweken. Dat is eigenlijk gemakkelijker dan proberen het oude op te lappen.’

Dat is zo krankzinnig dat het haast wel waar moet zijn. ‘Oké, Kevin, je hebt me overtuigd.’ Ik keek naar de papieren die hij voor me had neergelegd. ‘Tienduizend aanbetaling, jaarlijkse betalingen, verzekering...’ Kevin bleef geduldig staan en liet me de informatie lezen zonder me te onderbreken. Ik was dan misschien een beetje ver dwaasd door mijn recent verworven rijkdom, maar na bijna tien jaar ervaring als ingenieur en ondernemer ondertekende ik niets meer zonder eerst alle documenten te controleren.

Ten slotte was ik tevreden. Ik tekende het papierwerk, schreef een cheque uit en gaf Kevin een hand.

‘Je bent nu klant van CryoEterna Inc.,’ zei hij, terwijl hij me een plastic kaartje gaf. ‘Bewaar dit altijd in je portefeuille. In het geval van overlijden wordt er contact met ons opgenomen. Zodra je overleden bent verklaard, zullen we...’

‘... me onthoofden.’

‘Yep. En je hoofd invriezen, in afwachting van voldoende medische kennis om je weer tot leven te wekken. De richtlijnen voor het opzetten van een trust staan in je informatiepakket.’ Kevin gaf me een dikke, felblauwe map met een nauwelijks zichtbaar wolkenpatroon en het bedrijfslogo op de voorkant. ‘We laten de officiële documenten printen en naar je huisadres sturen. En welkom bij CryoEterna.’ Daarop schudden we elkaar weer de hand.

Ik maakte een vreugdesprongetje toen ik het CryoEterna-kantoor verliet. De trust was al opgezet, maar ik wilde niet dat Kevin wist dat ik al had besloten me aan te melden voordat ik zelfs maar zijn kantoor binnenliep. Dat zou hem het werk té gemakkelijk maken. Ik kon niet bepalen of dit een slimme investering in mijn toekomst was of een stompzinige verspilling van geld. Nou ja, wat maakte het uit. Het bedrag dat Terasoft voor mijn softwarebedrijf had betaald zorgde ervoor dat ik voor de rest van mijn leven financieel onafhankelijk was – en nu zelfs ook nog daarna.

En dan had ik het nog niet eens over een belangrijke upgrade van mijn levensstijl. Al sinds de eerste keer in Las Vegas ging ik elk jaar naar de Vortex Science Fiction-conventie, maar dit jaar maakte ik geen deel uit van het klootjesvolk. Terwijl ik de twee straten van de CryoEterna-kantoren naar de conventie liep, haalde ik mijn vippas uit mijn zak en hing hem met het koord om mijn nek. Deze pas gaf me veel extra’s boven op de standaardticket: toegang tot ontvangstsuites, de mogelijkheid om wachtrijen voor signeersessies te omzeilen, en gereserveerde zitplaatsen voor panels, om er maar een paar te noemen. Ik had ook een pasje voor Jenny gekocht...

En daar was het. Ik had Zij Die Niet Genoemd Mag Worden aangeroepen. Ik bleef midden op de stoep staan, wat me boze blikken van achteropkomende voetgangers en een gemompelde vloek van een Jedi-ridder-wannabe opleverde. Ik begon diep in en uit te ademen om de paniekaanval tot bedaren te brengen. Deze keer duurde het maar enkele seconden om mezelf weer onder controle te krijgen. Er gaat toch maar niets boven oefenen, zo blijkt maar weer. Ik had nog steeds elke dag een aantal paniekaanvallen, maar dat was al veel minder dan toen we pas uit elkaar waren. Het was net zoiets als een rotte tand hebben: je blijft er maar met je tong tegen duwen, ook

al weet je dat het elke keer weer pijn gaat doen.

Heel bewust dwong ik mijn gedachten terug in het gelid. Ik had geprofiteerd van mijn vippas door een plaatsje te reserveren in een aantal opeenvolgende panels, en het eerste begon over minder dan een kwartier. Bij *Verkenning van het Melkwegstelsel* zou onder andere Lawrence Vienn spreken. Hij was een populaire, productieve science-fictionschrijver, en veel van zijn verhaaldeeeën hadden het moderne genre helpen vormgeven.

Het kostte maar een paar minuten om bij het conventiecentrum te komen en de zalen te vinden waar de lezingen werden gehouden. De conventiemedewerkers hadden de vips hun stoel al gewezen en stonden op het punt alle andere bezoekers binnen te laten toen ik aankwam, hijgend en zwaaiend met mijn pas. De zaalwacht wenkte me naar binnen met alleen een blik.

Door puur toeval kreeg ik een stoel bij het gangpad. Terwijl ik me de zaal binnen haastte, stond er vlak voor mij iemand op, draaide zich om en liep naar buiten. In één moeite door gleed ik op de lege stoel, en de vrouw die naast me zat keek naar me, keek weg en keek toen nog eens naar me. Ze moest hebben gedacht dat de man naast haar plots een gedaanteverwisseling had ondergaan.

Ik draaide mijn hoofd om om te kijken hoe ze de deuren openden voor het gepeupel. Mensen stroomden de vergaderruimte binnen totdat de zaalwachten de deuren moesten sluiten of zich anders de *Wraak van de Brandweer* op de hals zouden halen. De hotels in Las Vegas hadden vaak een goede airconditioning, want niemand wilde dat gasten werden afgeleid door de warmte of zich onprettig voelden, maar veel van de aanwezigen zaten duidelijk al te lang in hun kostuum. Ik probeerde maar door mijn mond te ademen, in de hoop dat de ventilatie uiteindelijk zijn werk zou doen.

Zoals te verwachten was, speelde ook tijdens deze conventie de esthetiek niet echt een rol. De tafels en stoelen waren van de opvouwbare standaardvariant en de sessie-informatie werd op een groot whiteboard geschreven. Met zwarte stift, omdat kleur waarschijnlijk te veel moeite was. Het kon niemand iets schelen.

De gespreksleider, een dik mannetje met een permanente glimlach, vroeg om de aandacht. 'Goedemiddag, dames, heren en andersoortige wezens. Vandaag luisteren we naar Lawrence Vienn...'

Er barstte gejuich uit, waardoor hij even moest wachten. ‘... die zal praten over de technologische en economische voorwaarden om interstellair sondes de ruimte in te krijgen. Daarna spreekt dr. Gerald Carlisle...’ – nog meer gejuich – ‘... over de biologie van buitenaards leven. We kijken uit naar een geweldig panel vandaag. Ik zal u niet langer laten wachten, en ik geef het woord aan de heer Vienn.’

Het applaus duurde enkele minuten. Lawrence onderging het gelukkig glimlachend en wuifde een aantal keren. Uiteindelijk stierf het applaus weg, en ik ging er eens goed voor zitten.

Ik snoof aan mijn kleding, gewoon om er zeker van te zijn dat ik geen enkel geurtje uit de zaal had opgepikt. Tijdens het tweede panel stonk het nog erger dan tijdens het eerste. Als het niet over dit onderwerp was gegaan, was ik er allang vandoor gegaan, maar een bespreking van Von Neumann-sondes is voor mij onweerstaanbaar.

Ik besloot dat ik me niet hoefde om te kleden voordat ik zou gaan lunchen met mijn toekomstige ex-collega's. Ik verliet het conventiecentrum en liep naar het afgesproken restaurant, en ik moest lachen om wat ik om me heen zag. Sciencefictionconventies zag je onvermijdelijk ook in het straatbeeld terug. Overal zwierven Stormtroopers, Chewbaccae en bemanningsleden van de Enterprise rond. Over de trottoirs liepen drommen fans, die de straat overstaken met of zonder gebruikmaking van de stoplichten. Ik had heel wat opgestoken middelvingers gezien, vergezeld van allerlei verwensingen van auto-erotische aard. Supertof. De restaurants zaten 24/7 vol met fans, maar het bedienend personeel klaagde niet, want nerds hebben de neiging om overdreven veel fooi te geven. Ik had gehoord dat de casino's minder tevreden waren over de mate waarin er werd gegokt; blijkt dat nerds verstand hebben van kansrekening. Ik bereikte het restaurant zonder lichaamsdelen te verliezen, en vond mijn groepje.

‘Op Terasoft!’ Carl hief zijn glas om een dronk uit te brengen. ‘Terasoft.’ Daarop hieven we allemaal het glas. Carl, Karen en Alan waren indertijd de eerste personeelsleden die ik had aangenomen bij InterGator Software. Ze waren in die moeilijke beginperiode trouw en geduldig geweest, en ik had hen aandeelhouders in het bedrijf gemaakt. Mijn technische ontwerp- en analyse-app was uit-

eindelijk uitgegroeid tot het beste product in zijn niche. De verkoopaantallen overtroffen die van de concurrenten, zoals Terasoft, aanzienlijk.

Terasoft had gereageerd met een werkelijk verbijsterend overnamebod en we deelden nu allemaal in deze enorme meevaller. Zij drieën zouden misschien nog wel moeten werken voor de kost, maar ze hoefden geen hypotheek meer af te lossen of een auto af te betalen.

Ik had het drietal uitgenodigd om op mijn kosten de week in Las Vegas door te brengen. Alleen Carl was ingegaan op het aanbod van een vippas voor de conventie, de andere twee hadden bedankt, waarbij ze toerekeningsvatbaarheid als reden aanvoerden. Alan en Karen vertelden dat ze in plaats daarvan het plan hadden om elke show in Las Vegas te gaan zien. Na er meerdere per dag te hebben bezocht, zagen ze eruit alsof ze bijna verzadigd waren.

‘Hoe gaat het met je, Bob?’ Carl keek me met één opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Vrij goed. Ik heb vanochtend bij CryoEterna getekend...’ Karen liet een zacht grommend geluid horen en keek weg. Ze hoefde niets te zeggen; ze had haar mening over dat onderwerp al heel duidelijk gemaakt.

Ik trok mijn wenkbrauwen naar haar op en vervolgde: ‘Ik ben net naar een paar heel interessante panels geweest. *Verkenning van het Melkwegstelsel* en *Ontwerp van een Von Neumann-sonde*.’

Alan lachte. ‘Dat is toch een onderwerp van niks? Die technouten... Jezus.’

‘Ja, maar hoe gáát het met je, Bob?’ Carl keek me wat argwanend aan.

Carl was erin geslaagd om het lastige pad te bewandelen van de werknemer die een vriend wordt, zonder dat het leek alsof hij een wit voetje bij de baas probeerde te halen. Ik was het hem verplicht niet te doen alsof ik hem niet begreep.

‘Een stuk beter, Carl. Ik heb nog maar een paar keer per dag een “Jenny-moment”. Ik ben er misschien zelfs wel aan toe om binnenkort weer deel uit te gaan maken van de mensheid.’

‘Die vrouw was getikt,’ mompelde Karen. ‘Je had op het aanbod van je moeder moeten ingaan.’

Daar moest ik om grinniken. ‘Mijn moeder weet niet écht hoe ze een huurmoordenaar moet inschakelen, Karen. Denk ik...’ Ik haalde mijn telefoon uit mijn zak en keek erop. ‘Over mijn moeder gesproken, ze appt me net. Ik moet haar snel terugbellen, anders stuurt ze alleen nog maar meer appjes. Wat dat betreft is ze net de Terminator.’

‘Dus het is wél genetisch bepaald!’

Ik deed alsof ik overdreven hard moest lachen naar Carl en hij grinnikte zonder enig berouw terug. Even later wuifde hij het weg en veranderde van onderwerp. ‘Hoe dan ook, je bezoek aan de conventie dit jaar was toch deels bedoeld om je af te leiden van het feit dat het uit is? Dus hoe waren de lezingen?’

Karen kreunde. Ik boog voorover en zette mijn ellebogen op tafel. ‘Erg interessant. Dr. Carlisle stelt dat op verschillende planeten met vergelijkbare klimaten levensvormen over het algemeen vergelijkbaar en misschien zelfs voor mensen eetbaar zijn. Panspermie, weet je wel. Een gemeenschappelijke biologische oorsprong.’

‘Gelul.’

‘Nee, serieus, Alan. Hij gaf een redelijk goed argument voor een gemeenschappelijke chemische basis van het leven. Niet zo uitwisselbaar als je in Star Trek ziet, maar we zouden waarschijnlijk wel kunnen leven in een buitenaards ecosysteem.’

‘Ik wacht het liever af,’ zei Alan. ‘Hoe zat het met die andere lezing? Ruimtesondes?’

‘Von Neumann-sondes. Geautomatiseerde sondes die zich vermenigvuldigen als ze zonnestelsels bezoeken. Blijkt dat nanomachines uit zijn en 3D-printers in, voor zelfvermenigvuldiging.’

Carl knikte. ‘De immer voortschrijdende technologie laat de fictie weer eens achter zich.’

‘Wacht, wat zei je daar?’ vroeg Alan verbijsterd.

Carl en ik glimlachten allebei toegeeflijk. Alan was geen wetenschaps-nerd, ondanks zijn achtergrond in softwareontwikkeling. Ik maakte gebaren terwijl ik het idee beschreef. ‘Je hebt weleens 3D-printers gezien, toch? Die dingen printen zoals plastic onderdelen, protheses en speelgoed.’ Toen hij knikte, ging ik verder: ‘Nou, ga daar nou eens een stapje verder mee. Beeld je in dat ze elk onderdeel, één atoom tegelijk, volgens een ontwerp kunnen produceren. Dan zou je in principe letterlijk alles kunnen printen wat vaste vorm heeft.’

‘Inclusief onderdelen om meer sondes mee te maken,’ voegde Carl eraan toe, ‘door alle elementen te gebruiken die ze vinden in de stelsels die ze bezoeken.’

Alan keek me aan. ‘En dat zou werken?’

‘Ik had natuurkunde als bijvak, Alan, dat weten jullie. Ik denk dat het heel goed mogelijk is.’ Ik zweeg even om van mijn bier te proeven en keek de anderen een voor een aan. ‘En de techniek...’

‘Ga je echt je hoofd laten invriezen?’

We keken allemaal naar Karen. ‘Daar gaan we weer,’ mompelde Alan.

Ze keek Alan boos aan, en toen mij. ‘Wanneer ze je weer tot leven wekken – áls ze je weer tot leven wekken – is dat waarschijnlijk pas lang nadat iedereen die je kent gestorven is.’

‘Inclusief Jenny...’ zei Alan zacht.

Karen keek hem opnieuw aan. ‘Zal wel. Je familie is dan al dood. Je vrienden zijn dood. Hoe kun je daarmee leven?’

Ik keek haar even aan en dacht na over wat ik zou zeggen. ‘Ik ben humanist, Karen. Dat weet je. Ik geloof niet in een hiernamaals. Als ik sterf, heb ik de keus tussen opnieuw tot leven gewekt worden, of niet. Waar ik ook mee wakker word, die kans wil ik grijpen.’

Karens gezicht werd nog woester en ze deed haar mond open voor een felle reactie. Gelukkig koos de ober juist dat moment uit om ons eten te brengen. De geur van hamburgers, gekarameliseerde uitjes en Franse frietjes hing rond de tafel toen de borden voor ons werden neergezet. Tegen de tijd dat de lunch was uitgeserveerd, was het moment van spanning verdwenen.

Ik liet een spoor van schoenen en kleren achter en ging op het kingsize bed liggen. Het tarief voor de executive suite was belachelijk hoog, maar alleen al het luxueuze bed maakte het de prijs waard. Dit was absoluut niet verkeerd, o nee!

Ik zette de wekker zodat ik niet de hele middag zou slapen en haalde mijn telefoon tevoorschijn. Mijn moeder zou me echt blijven appen als ik haar niet terugbelde.

Aan de andere kant van de lijn ging de telefoon tweemaal over voordat haar stem klonk. ‘Hoi Robert. Is het alweer een jaar geleden?’

‘Haha. Hoi mam. Ik zag je berichtje. Nee, je hoeft geen huurmoordenaar in te schakelen voor je weet-wel-wie, bedankt. Ik ben op de Vortex en het is hier geweldig. Oké, we spreken elkaar weer. Doe. hè.’

Ze lachte. Dit was een spel dat we altijd speelden. Dan deed ik ongedurig en probeerde het gesprek zogenaamd te beëindigen, maar we wisten allebei dat ik aan de lijn zou blijven zolang zij dat wilde.

‘Het gaat goed met me, Robert, bedankt dat je het vraagt.’

‘En hoe staat het met de muggen?’

‘Met de muggen gaat het goed. Ze missen jou en je gevoelige bleke huidje. Zijn er geen muggen in San Diego?’

‘Niet zoals in Minnesota, mam. Een van de redenen waarom ik daarheen ben verhuisd.’

‘Hm. En hoe gaat het jou, zoon? Mijn aanbod voor de aanslag op je-weet-wel-wie staat nog steeds. Ik weet wel een mannetje...’

‘Bedankt, maar ik wil je niet in de gevangenis hoeven bezoeken.’ Ik zuchtte. ‘Kijk, mam. Mensen gaan vreemd. Dat komt voor. We waren nog niet getrouwd. Ik zou er meer moeite mee hebben gehad om erachter te komen als we al in het huwelijksbootje waren gestapt. Het gaat goed met me. Echt waar.’

Kun je horen dat iemand er niets van gelooft? Mijn moeder zei geen woord. Misschien kwam het door haar ademhaling. Hoe dan ook, ik vond het een goed moment om van onderwerp te veranderen. ‘Hoe gaat het met iedereen?’

‘Met je vader gaat het goed. Hij is in de werkplaats en probeert nog steeds die ouwe schroothoop te starten. Je zussen zijn hier nu trouwens op visite. Ze bezoeken hun arme, ziekelijke moeder. Andrea gebaart dat ze je even wil uitlachen.’

‘Oké, geef haar maar even. Mijn enorme ego moet nodig even onderuitgehaald worden.’

Even hoorde ik een kort gedempt gesprek en toen klonk er: ‘Hoi, broertje.’

‘Ik ben ouder dan jij.’

‘Dat bedoelde ik niet.’

Ik glimlachte in mezelf bij het geluid van haar stem en om onze vaste act. Andrea, Alaina en ik waren zo hecht als broers en zussen maar kunnen zijn. Ze waren een tweeling omdat ze tegelijkertijd

waren geboren, maar dat was niet te zien. Ze scheelden wel dertig centimeter in lengte. En Andrea herinnerde me er altijd aan dat ze zelfs een paar centimeter langer was dan ik.

‘Zo, rijke patser, hoe gaat het in de siliconenvallei?’ Ik hoorde de glimlach in Andrea’s stem. Het was haar vaste komische nummer sinds ik naar het westen was verhuisd.

‘Het is Silicon Valley, Andrea. En dat is in San Francisco.’

‘Ik lees de roddelbladen, hoor. En ik blijf bij mijn opmerking.’

‘Oei, die kwam hard aan...’

Andrea lachte. We gingen nog een paar minuten door met het uitwisselen van beledigingen en nieuwsfeitjes, tot ik haar vroeg de groetjes te doen aan Alaina en papa.

God, wat ben ik blij dat er familie is. En god, wat ben ik blij dat ze een paar duizend kilometer verderop wonen. Als iedereen tegelijkertijd thuis was, wist ik het meestal ongeveer een halfuur vol te houden voordat ik me in de kelder terugtrok. Gewoonlijk volgde papa dan na ongeveer tien minuten. Nadat we wat met onze ogen hadden gerold, gingen we zonder een woord te zeggen zitten lezen of tv kijken. Mijn vader en ik waren allebei echte eenlingen. We konden uren in dezelfde kamer zitten zonder ook maar een woord tegen elkaar te zeggen, en dat vonden we allebei prima. Mijn moeder werd er gek van.

Ik schrok wakker toen de wekker ging. Ik was niet van plan geweest in slaap te vallen. Ik sprong uit bed en maakte me zo snel mogelijk klaar. We hadden weer met hetzelfde groepje afgesproken voor het avondeten, maar ik wilde nog wat tijd doorbrengen op de conventie zelf. De Vortex was een waanzinnige, drie dagen durende happening en ik wilde er zoveel mogelijk van meepikken. Je kon niet echt zeggen dat je naar een sciencefictionconventie was geweest totdat je onder de voet was gelopen door Farscape-cosplayers, bedreigd was door ten minste één dronken Darth, en een goedkoop plastic filmrekwisiet had gekocht voor meer dan zijn gewicht in goud. Woeha!

De lift ging open en ik stapte de lobby in. De portier knikte naar me toen ik dichterbij kwam en hield de deur open. Zoals gewoonlijk

wist ik niet zeker of ik hem een fooi moest geven of niet. Ik besloot hem een grote fooi te geven als ik uitcheckte, voor het geval dat.

De warme lucht van Las Vegas raakte me als een moker toen ik het hotel met airconditioning uit stapte. Ik bleef even staan om een groepje gekleed in Enterprise-uniformen, verschillende Ferengi, twee Chewbaccae en een Stormtrooper voorbij te laten slenteren. Ze waren luidruchtig, vol branie en leken te veel Terraanse alcohol te hebben gedronken. Na enige niet erg samenhangende discussie keerden ze om en staken de straat min of meer als een eenheid over.

Ik glimlachte hoofdschuddend en liep toen de ongeveer vijftien extra meters naar het zebrapad. Zoveel haast als zij had ik niet. Toen ik begon met oversteken, hoorde ik een spervuur van beledigingen, schetterende claxons en piepende banden.

Ik draaide me om naar het geluid, en plotseling verliep alles in slow motion. De auto reed om de groep heen, en de mond van de bestuurder bewoog terwijl hij uit het raam hing. Hij draaide zich weer om naar voren en keek recht naar mij. Hij sperde zijn ogen wijd open. Banden piepten toen de wielen van de auto blokkeerden.

Dit kon niet waar zijn!

Ik zag een lichtflits, een moment van onvoorstelbare pijn...

Ik hoorde stemmen. Opgewonden stemmen die iets over codes riepen. Iemand op de achtergrond verklaarde dat hij het recht had daar te zijn. Iets over een volmacht, een laatste wilsbeschikking en een testament. Boze reacties. Een kalme stem, veel dichterbij, die het overlijden vaststelde...

De stemmen en het licht vervaagden, en de wereld eindigde.